

ANCUȚA GUȚĂ, CAMELIA MANOLESCU (COORD.)

**LA ANIVERSARE IN HONOREM
CORNELIA OLĂNESCU**

GUȚĂ ANCUȚA, CAMELIA MANOLESCU (COORD.)

**LA ANIVERSARE
IN HONOREM
CORNELIA OLĂNESCU**



**EDITURA UNIVERSITARIA
Craiova, 2015**

Coordonatori:

Lect. univ. dr. Ancuța GUȚĂ

Lect. univ. dr. Camelia MANOLESCU

Comitet științific:

Prof. univ. dr. Gabriela SCURTU

Conf. univ. dr. Daniela DINCĂ

Profesor Adalcisa MITU

Copyright © 2014 Editura Universitaria

Toate drepturile sunt rezervate Editurii Universitaria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OMAGIU. OLĂNESCU, Cornelia

**La aniversare : in onorem Cornelia Olănescu / coord.: Ancuța Guță,
Camelia Manolescu. - Craiova : Universitaria, 2015**

Bibliogr.

ISBN 978-606-14-0931-0

I. Guță, Ancuța (coord.)

II. Manolescu, Camelia (coord.)

811.124

Volum finanțat din fondurile Facultății de Litere

LAUDATIO

Cornelia Olănescu, născută Nagâț, a văzut lumina zilei la 22 octombrie 1929 în Moldova, comuna Budești-Ghica, județul Neamț, într-o familie de intelectuali (mama învățătoare, tatăl preot).

Biografia ei reflectă, din multe puncte de vedere, viața social-politică a României de după cel de-al doilea război mondial.

Cornelia Olănescu a urmat Școala primară la Făurei (județul Neamț), iar studiile liceale le-a terminat la Liceul „Fundăția Sturza-Cantacuzino” din Roman.

Ar fi vrut să devină medic și să candideze la Facultatea de Medicină, dar a fost sfătuită să renunțe la această dorință. Fiică de preot fiind, avea, din punctul de vedere al oficialităților, origine socială „nesănătoasă”, ceea ce avea ca urmare faptul că nu putea să candideze decât pe 5% din locurile disponibile la facultate. A vrut apoi să se înscrie la Facultatea de Chimie industrială, dar aici secretara i-a spus, textual, de la bun început: „Nu dăm noi viitorul chimiei românești pe mâna bandiților”!

Totuși nu a renunțat la ideea de a face studii superioare și s-a înscris la Filologie, la București, secția franceză, unde a reușit cu mare succes la examenul scris și oral obținând nota 10.

În 1953 și-a susținut examenul de licență. Urmau repartițiile, care se făceau tot după „originea socială”. Spre norocul absolventei Cornelia Nagâț, dosarul a fost remarcat de un ofițer de la Liceul Militar din Predeal, unde a și obținut repartiția. Aici a stat numai două săptămâni, deoarece a venit un ordin ministerial să fie înlocuită limba franceză cu limba engleză! Datorită profesorului Alexandru Rosetti, care o remarcase pe studenta Cornelia Nagâț în timpul anilor de studii, a fost angajată în 1953 la Institutul de Lingvistică al Academiei, unde se ocupa de editarea celor două reviste lingvistice de prestigiu: *Limba română* și *Studii și cercetări lingvistice*. În afară de aceasta, lucra la redactarea marelui dicționar academic francez-român, coordonat de Dina Căplescu.

În octombrie 1955, a fost încadrată la Catedra de română a Facultății de Filologie a Universității din Iași, pe postul de șef de catedră la specializarea limba română, decan fiind Gavril Istrate. Când s-a reînființat secția de limba franceză a acestei Facultăți, Cornelia Nagâț a fost numită, în sfârșit, pe un post corespunzător pregătirii ei de specialitate: limba franceză.

Însă în 1958, proaspătul ‘contract’ a fost reziliat din motive politice, deci tot din cauza originii sociale. Ca să-și câștige existența, a fost nevoită să se angajeze la o librărie din Iași, unde a lucrat până în 1960.

Din luna martie 1960, la solicitarea rectorului Universității A.I. Cuza din Iași, a fost angajată pentru editarea tuturor lucrărilor care se impuneau aniversării centenarului universității, prima universitate modernă din România.

În toamna aceluiași an a fost reîncadrată asistentă la catedra de limba franceză.

În 1962, Cornelia Nagâț s-a căsătorit cu Alexandru Olănescu, un excelent medic radiolog. În anul 1963, s-a născut fiul lor, Dinu.

Tot în anul 1962, în luna septembrie, Cornelia Olănescu s-a mutat la Galați, pentru a ocupa un post de lector. Se înscrie la primele examene de admitere la doctorat în primăvara anului 1966, alegând ca temă « Tradition et innovation dans l’oeuvre de Jean Jacques Rousseau ».

În toamna lui 1966, prin ordin de ministru Cornelia Olănescu a venit la nou înființata Facultate de Filologie de la Universitatea din Craiova, unde a fost încadrată lector de lingvistică la catedra de franceză condusă de Constantin D. Papastate. Astfel sărbătorita face parte din prima generație de profesori fondatori ai specializării, limba și literatura franceză’ de la Facultatea de Filologie din Craiova. După susținerea tezei de doctorat, Cornelia Olănescu a devenit conferențiar universitar, la 15 septembrie 1980, și a slujit cu dăruire cauza francofoniei din Craiova până la vârsta pensionării, respectiv până în anul 1994. Nu și-a încetat nici după aceea cariera didactică, continuând să predea zece ani la Universitatea „Spiru Haret” din Râmnicu Vâlcea.

Conf. dr. Cornelia Olănescu a lucrat 38 de ani la Universitatea din Craiova, unde s-a dedicat cu pasiune și dăruire profesiei alese. A predat cursul de limba franceză contemporană, care a prezentat o viziune de ansamblu asupra diverselor compartimente ale limbii - fonetică, vocabular - cu o aplecare specială asupra morfosintaxei. Un alt curs de care studenții își amintesc cu mare plăcere este cel de semantică, o imagine complexă asupra interpretării faptelor de limbă ce țin de domeniul semnificației. Cursurile sale au oferit cunoștințe fundamentale pentru studenții de la franceză, viitori profesori, bază fără de care nu este posibilă dezvoltarea sau aplicarea nici unei teorii.

O amintim și ca autoare a unor lucrări fundamentale care au făcut parte din bibliografiile obligatorii ale studenților. Menționăm *Morfologie și sintaxă a limbii franceze*, 1980, Reprografia Universității din Craiova, după care au învățat numeroase serii de studenți, precum și *Cours de linguistique française (pour les étudiants du Collège pédagogique d’instituteurs)*, 2000, Râmnicu-Vâlcea.

Preocupările didactice au fost întregite printr-o largă paletă de activități de îndrumare a studenților în realizarea lucrărilor de licență și a comunicărilor prezentate la sesiunile științifice studentești. S-a implicat, de asemenea, cu multă generozitate, în îndrumarea profesorilor din învățământul preuniversitar, prin consultații, participări la cercuri metodico-științifice, cursuri de perfecționare, lucrări de grad, inspecții.

Doamna conf. dr. Cornelia Olănescu este prezentă în amintirea a zeci de generații de studenți și profesori ca un dascăl adevărat, care le-a insuflat dragostea pentru limba lui Voltaire, având de foarte multe ori și rolul unui confident și prieten. Dotată cu un deosebit simț al cunoașterii umane, dublat de un rar simț al umorului, era un neîntrecut și prețios sfătuitor pentru studenți și pentru colegi.

Multe serii de studenți îi mulțumesc pentru munca didactică depusă fără preget și îi urează, ca și foștii colegi, ani mulți, asigurându-o totodată că o poartă în suflet ca pe un dascăl desăvârșit, un coleg de nădejde și un prieten loial.

Editorii

O PRIETENIE DE-O VIAȚĂ ...

Maria ILIESCU
Universitatea din Innsbruck

Cornelia Olănescu reprezintă pentru mine o primă concretizare a noțiunii ‘Universitatea din Craiova’ și a rămas până la plecarea mea în Germania o nedespărțită tovarășă de drum în cadrul navei București-Craiova pe care am făcut-o ani de zile împreună cu rapidul Traian 15, care pleca de la Gara de Nord la ora 15. Noi plecam marți și ne întorceam de obicei vineri. Pe drum puneam țara la cale ...

Trebuie să explic înainte de toate ce înțeleg prin concretizarea noțiunii de Universitatea din Craiova.

În anul 1970 sau 1971, pe când lucram cuminte în camera mea de la Institutul de Lingvistică din București, am primit vizita Corneliei, însoțită de Lileta Donat. Veniseră amândouă să mă convingă să mă înscriu la concursul de ocupare a postului de profesor de Lingvistică generală și Filologie Romanică, care rămăsese liber după plecarea profesorului George Ivănescu, membru corespondent al Academiei R.S.R., la Iași.

Pe Lileta Donat o cunoșteam de la facultate, deoarece urmasă, ca și mine, filologia clasică, iar Cornelia, înainte de a se muta la Craiova, fusese colega mea la Institutul de Lingvistică al Academiei din București, după venirea ei de la Iași. Perorația lor a fost atât de pertinentă (persuasivă?), încât m-au convins, deși am fost sigură că nu voi reuși din cauza dosarului meu foarte prost din punct de vedere social-politic. Totuși m-am înscris la concurs. (Este adevărat că nici n-aș fi reușit, dacă după doi ani de lupte cu cadrele, acad. Iorgu Iordan n-ar fi intervenit pentru mine la Ministrul Învățământului Niculescu-Mizil!).

Fapt este că, fără vizita de atunci a Corneliei la institut nu aș fi ajuns niciodată profesoară la Craiova!

Cornelia a fost o excelentă profesoară de franceză: cine a învățat cu ea această limbă dispune de fundamentul concret, necesar pentru înțelegerea oricăror teorii abstracte.

Foarte moldoveancă, după vorbă, după port, Cornelia întruchipează o seamă de calități demne de admirat: inteligență, bunătate și căldură umană, însoțite de haz și de o fină ironie ... Pe de altă parte, spiritul ei critic dă rareori greș.

Contactul cu ea iradia veselie și bună dispoziție. Din când în când avea idei năstrușnice. Iată un exemplu trăit de mine:

În 1969/1970 Cornelia, ca și mine, lucra la Institutul de Lingvistică din București. Pe vremea aceea eram responsabilă cu ‚asigurările sociale’ pe linie de sindicat.

Portarul vine să mă cheme la telefon, specificând că mă cheamă cineva de la sindicat. (Nu exista decât un telefon pentru membrii institutului și altele la direcție și la secretariat!).

– Alo.

– Tovarășa Iliescu?

– Da.

– Am vrut să vă aduc la cunoștință că vi s-a aprobat ajutorul de divorț.

– Ați greșit numărul. Nu am făcut cerere de ajutor de divorț.

– Sunteți tov. Iliescu, născută la Viena în anul ...

– Da. dar n-am făcut cerere de divorț.

– Îmi pare rău. E prea târziu. Veniți să vă luați banii.

– Nu vreau bani. Mă înțeleg foarte bine cu soțul meu. Nu vreau să divorțez!

Nu puteți returna banii?

– E prea târziu. Veniți urgent!

Am închis telefonul și am început să plâng! M-am dus repede la secretariat cu speranța că cineva mă va ... salva și că nu va trebui să divorțez.

La secretariat mă aștepta Cornelia răsând în hohote. Ea vorbise cu mine de la telefonul secretariatului!

Năzbâtie de-a Corneliei ... și naivitate incomensurabilă de-a mea!